

Alexandra Anton

ZBORUL

București, 2025

Coperta: *Iulian Marinescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANTON, ALEXANDRA

Zborul / Alexandra Anton. - București : Bifrost, 2025

ISBN 978-630-6514-58-8

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2025

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

Cuprins

A făcut să cânte-o piatră	7
Din Zbor.....	8
Păsări călătoare.....	9
Sau poate	11
Cine n-a uitat de voi?	12

A făcut să cânte-o piatră

Am răstălmăcit tot Crezul
Și încă nu am reușit,
Să-nțeleg cum dintr-o rocă
El o viață a faurit.

I-am întrebat pe cucernici,
Căi întregi am străbătut,
Însă toți sunt doar nevrednici
De cel care-a dispărut.

Am pus Zborul la ureche
Și am înlemnit pe dată
Cum întâiul nepereche
A făcut să cânte-o piatră?

Din Zbor

Lucea cum nu se mai văzuse,
O aripă din Zborul cel dintâi,
Și-n fir de aur ea se prefăcuse
La ceas vestit, stătea la căpătâi.

Treceau boieri, se minunau pe dată
Se închinău femei, copii, bătrâni,
Ostași mereu cu inima curată
Mormânt străin și fără de stăpâni.

Zi după zi se întrebau aievea,
De nu cumva o fi gând necurat,
Lumina ce venea de la răscruce
Prin cioburi și pământ nepicurat.

Și de văzură ca ea tot străluce,
Ca nu e chip să se prefacă iar,
O luară peste câmpuri a se duce
S-o ducă s-o îngroape la hotar.

Și când ea fu atinsa de o mână
De om păgân, cu sânge însemnat
Pe loc din aur se făcu fărâmbă
Așa cum din pruncie i-a fost dat.

Păsări călătoare

S-au strâns din nou, la poarta veche,
Stoluri întregi de păsări negre,
În ultima lor zi de vară
Zboară spre cer, iar, rândunele.

E doar un semn acum, în zori,
Că-n viață suntem călători,
Iar ele an de an șoptesc
Spre alt pământ de se grăbesc.

S-au așezat pe un pridvor
Privind fără de teamă ,
Și cerul fără niciun nor
Cu dor de dus le cheamă.

„Când pleacă? Când se mai întorc?”,
Spuneam către bunica,
„La anul, negreșit, socot
Vine ea, rândunica”.

Au mai trecut anii de-atunci,
Cu-același gând, acasă,
Privesc spre norii cei adânci,
Cum drumul iar îl țeasă.

Stau tot în locul ce cândva
Mi-era atât de drag,
Parcă-așteptând pe cineva
Și gândul mi-l distrag.

Și lacrimi șterg fără să știu...
Și înțeleg de ce.
Trec păsări iar către pustiu,
Bunica nu mai e.

Sau poate

Stau între două pietre ce se crapă
Două bucăți de rocă, din care iese foc,
Foc ce se-nalță, de jos în sus, din groapă
Către Zenit ca să ne facă loc.
Și uite n-are cine să ne-ajute,
Să izbutim cu dalta ca Brancuși,
Din lut, nisip, țărană, amestecând cu apă,
Pe drum ce se așterne, să se deschidă uși.
Voit-am doar să am o pasăre măiastră,
Sau poate un sărut, sau poate rătăcesc,
Coloana ce se-ntinde-n adâncurile firii
Spre dor și către viață, spre tot ce îndrăgesc.

Cine n-a uitat de voi?

Vi l-am dat pe Eminescu
 Și ce ați făcut cu el?
Ingropa-l-ați sub cenușă
 Pe sub pătura de fier.

Vi l-am dat și pe Arghezi,
 N-ați știut să-l prețuiți.
L-ați lăsat iute să plece,
 Zace lângă adormiți.

Uite cum îl plânge cerul,
E iar toamnă, plumb, lacustră,
Nu-i poet la fel ca dânsul,
 Nici o minte mai ilustră.

Iar pe fiul cel mai june
 Pe Vasile Alecsandri,
Nu-l mai recunoști pe lume
 Printre cărți și poezii.

Minulescu, Voiculescu
Nume mari, ajunse foi.
Cine își mai amintește
Cine n-a uitat de voi?

